

Calc/0473(1)

Barcelona 10 de maig de 1986

Sr. J.M. Ribera
c/. Mimoses, 8, 2n.
08034 BARCELONA

Benvolgut senyor:

Agraeixo el to ponderat de la seva carta, però he de confessar-li que m'ha produït estupor. En l'article al qual es refereix no esmento per a res el nom de J.V. Foix, l'obra del qual admiro de veres i respecte degudament la persona. ¿No podria ésser -dic jo-, que vostè s'hagi deixat emportar per un excés de zel?

Pensi, senyor Ribera, que tinc setanta-tres anys i que n'he vistes de totes. No em referia a ningú en concret, sinó que podria esmentar-li uns quants noms que podrien il·lustrar la meva tesi. Alguns han estat casos dolorosos, i els tenim -ens plagui o no- en la nostra història recent.

Per a evitar suspicàcies possibles i males interpretacions, em veig obligat a pregar-li que m'excolgui a mi de la llista, si és que en té alguna de feta. El meu país m'ha donat a mi molt més del que jo he pogut donar-li a ell. Em sento generosament ben pagat i no pretenc res més... Els amics que em coneixen de debò podrien garantir-li la sinceritat d'aquestes paraules.

Però el cas és, senyor Ribera, que no es tracta de mi ni de l'admirat Foix. Es tracta d'en Joan Oliver, la situació del qual ens afecta tots. Amb la mateixa franquesa amb la qual vostè m'ha escrit, he d'expressar-li que m'han dolgut les seves

referències a en Rafeques, sobre la genial afirmació que "no es pot matar tot el que és gras." ¿Què vol dir exactament, senyor Ribera? ¿Potser que l'Oliver se l'ha guanyada i que ara està bé que pagui les seves culpes? És cert que hi ha situacions que "un se les busca", però em temo que això es podria aplicar a tots nosaltres, i que tots necessitem indulgència i comprensió. Qui sap si fins i tot en Foix en la seva peripècia vital. No ho sé ni m'interessa, però, sobretot, sento profundament que no tinc cap dret a ficar-m'hi.

Bé, perdoni'm aquestes divagacions marginals. L'important (i estic segur que a vostè li complaurà) és que hi ha hagut una immediata resposta diguem-ne "institucional" i ha estat oferta a en Joan Oliver tota l'ajuda que pugui requerir. Per desgràcia, està molt malalt i em temo que ja no es pot adonar ben bé d'aquesta reconeixença.

Per acabar, gràcies per al seva amable felicitació referida a la meua obra. Em sentiria molt honorat si em considerés amic seu.

Pere Calders